

Consciència de creients

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és un temps per a viure l'essencial. Prenquem la imatge del camí que recorre un pelegrí amb la motxilla a l'espatlla, la qual, al llarg dels dies, hi ha el perill d'anar carregant-la —un dia una cosa, l'altre dia una altra—. Si no es refés la motxilla i s'anés traient el que no és essencial per al camí, al final el seu pes faria molt difícil de caminar i, àdhuc, d'arribar a la meta. També la Quaresma és una invitació a quedar-nos amb el que és essencial, deixant enrere totes aquelles coses —actituds, hàbits, vicis, pecats— que ens impedeixen de recórrer el camí de la nostra vida vers la meta: la plena manifestació de fills de Déu.

Hi ha un element essencial per al nostre camí: la consciència de creients. De fet, som immersos en el secularisme. En el nostre entorn hi ha molt poques referències a Déu. Molts dels cristians viuen com si Déu no existís. Molts no creuen en l'existència de Déu. A més, som en una cultura del silenci de Déu. El nom de Déu apareix molt poc en la vida pública; no solament en la realitat política, en la qual Déu és el gran absent, sinó també en la vida quotidiana de les famílies i de les relacions humanes. D'ací neix la necessitat de refermar la nostra consciència de creients en Déu.

Per a poder viure la nostra condició de creients necessitem la pregària. Un autor cristià afirma: «La pregària és filla de la fe, però, en aquest cas, no és pas la mare la que manté la filla, sinó la filla a la mare.» L'oració és una necessitat per a l'ànima del creient; una respiració indispensable per al seu cor; un goig indispensable per a gaudir del trobament amb el qui és la raó de la nostra vida. Perdre la pregària és anunci de fe feble, amb perill de morir. Per això la pregària ha de ser primordial en el nostre dia a dia. Com canvia la vida del qui dedica un temps significatiu per a pregar normalment! Us convido

a fer-ne l'experiència als qui no teniu aquest bon costum. I als qui el teniu, us recomano que intensifiqueu la pregària. Deixar algunes coses supèrflues i dedicar temps a la lectura orant de la Paraula i a parlar amb Déu, com qui parla amb un amic, contant-li les coses i preguntant-li quina és la seva voluntat, és el millor que podem fer. La nostra consciència de creients es refermarà i en el nostre entorn floriran obres de veritat i d'amor. Us proposo una cosa ben concreta: pronunciar el nom de Déu sense cap por. Per exemple, afegir aquella expressió tan nostra: «si Déu vol», quan restem per retrobar-nos.

